

Åk. den 12 Februari 1850.

1947, 1947
1849.

Sis Maxime Venerandum Consistorium i Herodes!

Uti skrifvelsen af d. 12de Dec 1849 har M. V. Consistorium ytteligen
öskat underseendes förklarung öfver en, i Förgångsmannen

Adam Johansson Mucodastampola, nomen författad och
till Kongl. Maj:ts Resp. Rådshöfdingskapens och Norrbottens Län
ställd klagoskrift öfver Bondesönerna Gustaf Johansson
Mucodastampola, Johan Nilsson Mucodastampola och Reid
Lappan Anders Jansson, de der enligt klagandens förmenande
skola hafva stört hvarfriden uti klagandens hemskrift.

Thuru inledningen till denna klagoskrift innehåller af
skiltiga gallblandade utjyrtelser, söke allenaft emot mig,
utan öfver emot präster i allmänhet, tyckes likväl klaga-
skriftens hufvudsakliga vara riktade emot förnämnde per-
soner, hvilkas försökning härmed befogas.

Emellertid tyckes både min och de nämnde Personers
förklarung nomen vara öfverflödig, emän förgångsmannen
Adam Johansson Mucodastampola uti flera vittnes när-
varo, förklarar, att han hvarken anmodat någon, att författe
en sådan skrift, ej heller till sig bemärke däröfver. Det
är för mig omöjligt att bedöma, huruvida ifrågavarandes kla-
goskrift öfverhelt författad med Adam Johanssons samtycke,
eller icke; emellertid förmodas, att en till Norrige förgymd
Läsman vid namn Buchtz Kommer från Luleå skall
vara skriftens författare.

Jag hemställer alltså till M. V. Consistorii upplysta
pröfning, huruvida dylika anonyma Mucodastampola, för-
fattade af kungstrykande och förgymda brätstingar

Swargenans utmogen kan förtedas till skäliga rättgångar,
må kunna till präpning upplagas, emed den med lagens for-
mer obekanta i ett sådant fall, som detta, icke äger till-
fälle, att föka upprättelse af en förgymd brottsling. Skulle
M. V. Consistorium anse författaren till denna smådeskrift,
som härmed befogas, förtjena större träwärdighet, än desse
af mig anförda skäl, då skall jag icke underlåta, att
färskappa mig skriftligt inlägg af Adam Johanson Modest-
lampala, att han enligt sin egen muntteliga uttjykt
den 15de December 1849, hwarken annadot någon ad-för-
patta en sådan skrift, ej heller såd sitt bönmärke derunder.
Jag kunde icke vid det omförmäta tillfället affordra honom
dessa uttjyktade inläggande skrifteligen, emedan mannens
obefämda och wacklande karakter icke kunde ingifwa
mig något förtroende till hans ord. och hoppas jag, att
M. V. Consistorium icke tvingas mig att affordra honom
ett sådant uttjykt, emedan han, enligt min öfvertygelse,
dermed skulle intedas, att återigen med sitt Bönmärkes un-
derfättande besyrka lögnen.

Jag misstänker nemligen, att Klaganden, vid den tid, då
Klagoskriften skrefs, warit beherrskad af en infernalisk pas-
sion, som yltrar sig såsom andeligt hat, hwilket varit
rätta motivet till alla religions förföjelser, ehuru denna
passion blifwit af den opartiska historien brännmärkt
med nedrigheten och den marastiska förblindelsens stämpel.
Och af denna infernaliska passion tyckes deri oftanämnda
smådeskriftsförfattare hafwa varit genombränd både till
kropp och själ. Ehuru stedd på en rymsning (antaget att
Brecht såsom troligt, är författaren) misste han wäl såsom "äkta
Lutheran" och hånford af den orthodoxa gallans intryck,
på hyrnan, förfäktat Lutheriska lärens reubet, hwilket han
föreställt sig vara i fara att kränkas genom Läsarens
böffredikeningar. Jag förmodar alltså, att Klaganden weli
Februari Månad 1849 war författarans Tröstföruand,
att han war beherrskad af samma jesuitiska passion, som
skrifteus författare och att han sålunda icke allenaft

samtlyckt till klagoskriftens innehåll, utan afseende egenhändigt
 den samman besyrt med sitt bemärke. Emellertid har manneus
 andeliga hat till Läsarena något gifvit sig, och hans natur-
 liga hufvudpassion egenlyttan, har åter gjort sig gällande.
 Denna nedrige passion drifver honom nu, att emot bättre
 vetande förneka sin förra handling. Kan nu skriftens
 författare icke bevis, att klaganden satt sitt bemärke
 under skriften, så har han gjort sig skyldig till anse-
 för missbruk af annars mans namn. Jag hemfaller all-
 så annu en gång till M. V. Consistorii pröfning,
 huruvida en sådan skrift förtjänar något afseende, hvars
 författare anses vara en förnyad lagbrytare och hvars
 underskriftsande part förnekar sitt eget namn. Så myc-
 ket försvar har jag mig såsom anklagad part ega rättig-
 het att vänta af landets lagar, att jag, innan förklarung
 mig affordras, här blifva undermåttad om den person,
 som genom mitt förwäntande skall hafva blifvit förörlamad.

Vidare, emör M. V. Consistorium uti målet
 rörande Sofia Ulrika Heinrichsdatter, hwiilken, enligt anfördt
 klagomål af vederbörande målsmän, Maria Kristina
 Larnberg och Johan Heinrichs son Warkö, enskild skrift
 skall hafva blifvit förwägrad, utan fastadt afseende
 å klagoskriftens olagliga form, afseendeligen förflän-
 digat mig, att med förklarung öfver skriftens hemli-
 ga innehåll skyndsammelige inkomma; så wägar jag
 ödrigtkast, med återopande af ofruktfärdens exempel,
 utwisande, huruledes en handling ställd i olaglig form
 kan ädraga antingen författaren eller afgifwaren ett
 stort ansvar och oförskuld skada, anhålla, att både
 ifrågawarande klagoskrifter måtte återändras till neder-
 börande för att utläsas på lagliga form, ifall klagande
 parterna wälja fullfölja sina klagomål; men skulle
 Max. Venerandum Consistorium förwägra mig denna
 sälliga och på grundade skäl förbragta anhållan, så
 följner jag mig förantalen, att begära hämning
 till Beswärs anförande.

Hvad särskildt anhängigt gjorda målet rörande Sofia
Ulrika Mauriks datter vedkommer, så, endå bewisat har, att För-
myndaren Warkö 1^e icke egenhändig beaktat sitt samrätt
under klagoskriften och 2de icke af fri vilja gifvit sitt sam-
tycke till klagoskriftens författande, aldrunkund han genom
främmande personer blifvit lockad och tubbad, till och med
hotad, derijf han icke förfogade sig efter deras önskan, hvilka
ämtalijg samwilt kunnat sig högeligen beswäradt af mina
Nyskärhets Predikningar, såsom swarande det gruffsta Kätteri,
hwarigenom allmogem förtrodes till afhäll från den rena,
alla i Brännvinsfrågan och spritdrycken förklarade Luthera-
nismen; då min afsigt med förnemnade anhållan, att tvinga
kala och flingrande Ormar, hvilka heltht smygga i smärkast,
att krypa fram i dagsljuset. Det hörer till sakens natur, att
alla sådana personer finna sig högeligen beswärade af
Sanningens bitterfall. Men om sattet mistar sin sätta, hwar
med skall man då falla? Hade icke fallet mistat för fälla
isom Lutherska Kyrkan, skulle inga (äminstone ej så män-
ga sådana) blodsugare funnits till. - Men då jag har all
antledning att förmoda, det M. V. Consistorium ej lärar taga
parti af krogare - desja efter slim vinning smitna blodig-
lar; ja - är min anhållan, att desja och deras gymnar
ej måtte få heuligen göra sina bliska angrefsn emoten
den obehaglig Sanningens tolk och emot förmentade oar-
dentligheter, seten framtrada med öppet visir, då jag
och Hofwar, att öppet möta dem och ej af förfärdelse
rymma ur fältet. Pajala och Resigt den
4de Januarii 1850. L. L. Laftadius.